

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ

π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης

α) Ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα ἀποκαλύπτεται πάντοτε, ἔστω κι ἂν αὐτὸ ἀμφισβητεῖται καὶ δὲν γίνεται εὐκόλα ἀντιληπτό.

Οἱ Πατέρες διδάσκουν ὅτι ἡ δημιουργικὴ, προνοητικὴ καὶ συνεκτικὴ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ἐξακτινώνεται σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὴν κτίση. Ἐνῶ ἡ ἀγιαστικὴ καὶ θεοποιὸς θεία ἐνέργεια ἐκχέεται ἀπλόχερα στὴν Ἐκκλησία διὰ τῶν μυστηρίων. Ἔτσι, κάθε μέλος τῆς δὲν ἐγκαταλείπεται μόνο καὶ ἀπαράκλητο. Ἐνθαρρύνεται καὶ ἐμπνέεται στὴ ζωὴ τοῦ Πνεύματος μὲ διάφορους τρόπους.

β) Στὶς μέρες μας, παρὰ τὴ γιγάντωση τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ καὶ τὴν ἀλλοτρίωση, ἀναδεικνύονται νέοι ἅγιοι, φανερώνονται χαρισματικοὶ γέροντες καὶ δίδονται εὐκαιρίες ἐπανευαγγελισμοῦ καὶ ἀναζωπύρωσης τῶν θείων χαρισμάτων. Κατὰ τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα ἐντάχθηκαν στὸ ἀγιολόγιο τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πολλοὶ ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν συγγραφῶν τους συνέβαλαν στὴν ἀναγέννηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Μεταξὺ αὐτῶν συναριθμεῖται καὶ ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς Ἀθωνίτης, ρῶσος τὴν καταγωγή, ποὺ τιμᾶται στὶς 24 Σεπτεμβρίου.

γ) Πρόκειται γιὰ μία ξεχωριστὴ προσωπικότητα, ποὺ δόθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴν ἐμπειρικὴ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ. Σὲ ἡλικία τεσσάρων ἐτῶν ἐμφυτεύθηκε στὴν καρδιά του ἡ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ ἀπὸ κάποιον πλανόδιο βιβλιοπώλη, ποὺ φιλοξένησε στὸ σπίτι τοὺς ὁ πατέρας του. Ἐκείνη τὴν ὥρα σκέφθηκε: «Ὅταν μεγαλώσω θὰ περιέλθω ὅλην τὴν γῆν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Θεοῦ» (βλ. Ἀρχιμ. Σωφρονίου, «Ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης», Ἔσεξ Ἀγγλίας 1995).

δ) Σὲ ἡλικία δεκαεννέα ἐτῶν, ἐνῶ ἐργαζόταν σὲ συνεργεῖο ὡς ξυλουργός, ἔλαβε τὴν ἀπάντηση ποὺ ζητοῦσε. Ἡ οἰκονόμος τοῦ συνεργείου, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ προσκύνημα στὸν τάφο τοῦ ἐγκλείστου Ἰωάννου Σεζένωφ, διηγοῦνταν στοὺς ἐργάτες τὰ θαύματά του. Ὅρισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐπιβεβαίωσαν τὰ λεγόμενα τῆς οἰκονόμου. Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ Συμεὼν (δὲν εἶχε λάβει ἀκόμη τὸ ὄνομα Σιλουανός), σκέφθηκε: «Ἐὰν οὗτος εἶναι ἅγιος, ἄρα ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν, καὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖο νὰ περιοδεύσω ὅλον τὸν κόσμον πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ».

ε) Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ ἡ καρδιά του πυρώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ χαρὰ του ποὺ ξαναβρῆκε τὴν πίστη ἦταν μεγάλη, ἀφοῦ γιὰ δεκαπέντε χρόνια ἀμφέβαλλε. Τὸν ἐντυπωσίαζαν οἱ βίοι τῶν ἁγίων, ἀλλὰ ζοῦσε ἀκόμη κοσμικὴ ζωὴ. Τελικὰ τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα του τὸν ὀδήγησε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐπιδόθηκε μὲ ἔνταση στὴν ἄσκηση καὶ τὴν καρδιακὴ προσευχή. Πάλευε κυριολεκτικὰ μὲ τοὺς πειρασμούς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψη τῆς χάριτος καὶ τὴν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ φωτὸς ἀναδεικνυόταν νικητής. Βίωνε τὴν ὀδύνη τῆς ἀπουσίας τῆς χάριτος ἀλλὰ καὶ τὴ γλυκύτητα τῆς θείας ἐπίσκεψης.

Πηγή: Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Καρέα